

"СЛУШКИЊА БОЖИЈА ИРИНА СА КРИТА"

"Диван је Бог у светима својим!" А један предивни бели крин била је смирена слушкиња Божија Ирина родом из села Терис на Криту од сиромашних и побожних родитеља. Њена младост био је молитвни уздах ка Мајци Божијој и њеном деки Светом Спиридону коме се молила испод једног дрвета које је натапала својим сузама, тако да су листови тог дрвета и данас ка небу окренути.

Свим бићем желела је постати монахиња али збор сиромаштва родитељи су је удали за једног сеоског трговца барба Никоса,

једног дивног човека који је поживео са Ирином као брат са сестром не имајући никаквих телесних додира. Иако је имао психичких проблема, живећи поред Ирине захваљујући њеним молитвама био је као јагње и тако су живот проживели без деце у међусобној љубави и поштовању.

По Божијем промислу Ирина је упознала Игуманију Филотеји која је још као удата жена Стилијани по благослову Критских Митрополита Ретимна Атанасија и Кидоне Агатангела обилазила са Часним Крстом многе градове и села и силом Часног Крста исцељивала болесне и немоћне. Митрополит Кидоније и Апокороне Никифор ју је замонашио давши јој име Филотеја.

Задњих пет година њеног овоземаљског живота о њој се бринула слушкиња Божија Ирина, од 1970 до 1975. године кад се старица Филотеји упокојила. Пошто се свим бићем са свом својом љубављу старала до последњег момента о мати Филотеји, деца покојне свете старице Филотеји дали су један део Часног Крста слушкињи Божијој Ирени.

Са великом побожношћу и љубављу слушкиња Божија Ирина држала је Часни Крст завијен у мараму на једноставном кућном иконостасу. Пред њим се непрестано молила а њен сан је био свега 20 минута у току 24 часа на дан. Радила је неуморно од јутра до касно увече, а јела је само једном дневно и то по заласку сунца. Постила је строжије од светогорских монаха тако да и месо па ни рибу скоро да никад није јела. А знало се десити често да од умора заспе за време вечере, која јој је уједно био доручак и ручак. А кревета није имала, већ ако није заспала на столици током вечере онда је најчешће спавала или у кокошињцу или у штали, и то свега од 15 до 20 минута у току читавог дана.

После упокојења Мати Филотеје често су долазили код слушкиње Божије Ирине њена телесна и духовна деца да се духовно утеше. Једном приликом један од духовне деце боловао је од јаке мигрене и затражио је од слушкиње Божије Ирине да га закрсти Часним Крстом, што је она упорна одбијала сматрајући се недостојном. Ипак на усрдне молбе смиловала се и закрстила га је, и гле дивног чуда болесник се одмах исцелио. Тај човек одмах је то чудо свуда раширио, тако да су многи почели долазити ка

слушкињи Божијој Ирени да их закристи. Нажалост убрзо због демонске зависти неки недобронамерни људи украли су јој Крст, што је веома ражалостило слушкињу Божију Ирени, јер је изгубила драгоцени дар од њене вољене Игуманије Филотеји, коју је звала мајка.

Међутим, једног дана десило се велико чудо. Наиме, приликом посете њених кумова из Ираклија, одмах после ручка зачуо се један страشان звук и читава се кућа затресла, и сви осим слушкиње Бошије Ирине одмах су се преплашили мислећи да је велики земљотрес. Одједном се читава кућа испунила предивним мирисом који је допирао из салона. Чим су отишли тамо сви су видели на старом дрвеном столу дрвени Крст. Видевши Крст, њени кумови одмах су је питали одакле је тај Крст јер су знали да више нема Крст, јер је украден. Слушкиња Божија Ирина у смирењу је одговорила да ју је обавјестила Игуманија Филотеји да ће јој Свети Спиридон донети нови Крст, његов Крст, а то је био небески Крст а не од било кога са овог света.

Силом Часног и Животворног Крста слушкиња Божија Ирина је исцелила многе болесне, очистила губаве, истерала демоне и све у смирењу никад не сматрајући себе за нешто посебно. Када је посетила Јерусалим 1980. године на Велики Четвртак приликом поклоњења Преторију, тамници где је утамничен Господ наш Исус Христос, слушкиња Божија Ирени се поклонила и клечећи помолила, док је Крст који је поставила на плочу где је Спаситељ наш Исус Христос био окован сам од себе се подигао изнад хиљаде верника који су у чуду гледали то велико знамење “Часни Крст обасајан небеском светлошћу да лебди у ваздуху!”

Један од многих који су били на смрт болесни а добили су исцељење био је и отац Димитрије, старешина пећинске цркве у центру Атине на брду Ликавитос. Он је боловао од рака и сви лекари и научници у Грчкој већ су га отписали али не и Бог. Живећи на Криту у Ираклију његова мајка Катина сазнала је од своје сестре Евангелије да постоји слушкиња Божија Ирени која силом Часног и Животворног Крста помаже многим људима. Иако је већ посетила са малим Димитријем, који је тада имао 8-9 година, све најбоље лекаре као и сва најзначајнија поклоничка места у

Грчкој ипак лека ни помоћи није било да се мали Димитрије спасе. Али где Бог хоће побеђује се поредак природе и тамо где нико не очекује долази чудесна Божија исцелитељска помоћ. И заиста закрстивши малог Димитрија и искрено се помоливши рекла је његовој мајци Катини: “Дете ће оздравити и постаће свештеник!” Слава сили Часног Крста дете је оздрвило и постало духовно дете слушкиње Божије Ирине која га је не само научила побожности већ и увела у свет великих божанских тајни да гледа оно што просте очи људске не могу видети.

Живећи поред "тетке" Ирине, како ју је звао отац Димитрије, био је сведок многих исцељења и чудеса, али и подвига који је превазилазио све људске па и монашке норме. А круна њеног подвига било је човекољубље које је извирано из њеног Богољубља, тако да кад је отац Димитрије још као лаик посетио Старца Порфирија он му је рекао: “Што к мени долазиш, кад живиш поред тако великог светитеља, о коме ће Црква званично почети да прича за 30 година.” А колико је заиста била велика слушкиња Божија Ирине сведочи и то чим се млади Димитрије вратио из "тајне посете" Старцу Порфирију за коју нико није знао, слушкиња Божија Ирине одмах му је рекла: “Био си код Старца Порфирија који ће за 20 година званично постати Светитељ!”

Слушкиња Божија Ирине имала је дар пророштва, прозорљивости, исцељења а напасве љубави и састрадавања са ближњима, тако да је знала читаве сати ништа да не стави у уста чекајући поклонике који су долази к њој из далеких крајева да их закрсти и помоли се за њих. А тад мобилних телефона није било а ни обични телефон она није имала, али зато је имала душу чисту и очи духовне да види све ко на длану, будућност и прошлост, као и садашњост, ко јој долази и ко је каквог духовног стања. А тим даровима никада се није хвалила већ их је у смирењу скривала али на крају од Бога се није могла сакрити, који слуге своје увек прославља.

Наиме, све што је прорекла у секунду се испунило, а тако и њена смрт или блажено упокојење, за које је рекла да ће се десити кад напуни 75 година. И заиста у фебруару 1990. тешко се разболела иако у животу никад ни аспирин није попила и све до Васкрса скоро ништа није јела. И тада је на изненађење свих мало

појела меса које су донели верници пре недељу дана. И пар дана после Васкрса 09. маја 1990. године у 08:20 увече смирена слушкиња Божија Ирина испустила је своју освећену душу у наручје Божије.

Тада, на смртном одору се десило њено прво чудо након упокојења. Наиме, док се читао псалтир у салону где је било њено тело око 11:00 изјута почело је да њено мртво лице орошава зној који је постаја све интензивнији тако да је читаво тело било окупано тим чудним знојем који је уствари био свето миро. Одједном читава кућа је замирисала од благоуханија који се ширио од њеног светог тела и светог мира. Њено тело је мироточило без прекида тако да је и цвеће које је било положено на њу променило боју од светог мира. Сви су били изненађени и сама њена сахрана била је небеска служба док је њено мироточиво тело обасјала небеска светлост. Туга због губитка слушкиње Божије Ирине бледила је под велом небеске радости који се ширио из њеног тела као миомирис благоуханија који је испуњавао душе свештенства и верног народа.

Крст часни слушкиње Божије Ирине по њеној жељи и благослову дат је оцу Димитрију, њеном духовном сину, а данас и старешини поколоничке Цркве Светих Исидора у Атинској пећини на Ликавитосу. С његовим доласком на брдо Ликавитос по благослову блажене успомене Архиепископа Христодулоса почело се обистињавати пророчанство Светог Старца Порфирија да ће Пећина Ликавитоса, где су некада служили Василије Велики и Григорије Богослов, постати велико поклоничко место где доводе болесне, хроне, демонизоване да се исцељују силом Часног и животорног крста коме је у смирењу служила верна мирносица слушкиња Божија Ирина.

Архимандрит Евсевије Меанџија

mitropolija.com/2021/02/21/sluskinja-bozija-irina-sa-krita/